

Tjenestemænd, som ved Bestemmelserne i Lov Nr. 290 af 28. Juni 1920 faar tildelt meget større Bestillingstillæg, fra 2 000 Kr. op til 5 600 Kr. aarlig, hvilke sidste store Tillæg specielt samler sig om de under Indenrigsministeriet og Justitsministeriet hørende Embedsmænd. For de 110 Personer, det her drejer sig om, repræsenterer disse Tillæg et aarligt Beløb af 370 000 Kr., altsaa gennemsnitligt henimod 3 700 Kr. til hver, og Sparekommissionen maatte med Hensyn til disse Tillæg gaa ud fra den Betragtning, at Prisforholdene nu ikke er væsentlig anderledes i Sønderjylland end i det øvrige Land, og at Pengeværdien af Tillægene i det hele taget havde en anden Betydning under det langt højere Prisniveau end nu, og at disse Tillæg utvivlsomt vilde bortfalde, naar Loven skal revideres i 1927. Derfor havde Sparekommissionen stillet Forslag om en meget lempelig Afvikling af disse Tillæg med 10 pCt. aarlig, saaledes, at Tillægene til Gængæld for, at de kun gradvis nedsattes, oppebæres et betydeligt længere Antal Aar, end Loven bestemmer. Som før sagt, vil jeg ikke antage, at det under Hensyn til den offentlige Mening i Sønderjylland og med Henblik paa, at de øvrige Tjenestemænd i næste Finansaar er ribbet for alle særlige Tillæg, vil være muligt at gøre Holdt overfor disse særlige Tjenestemænd, og jeg opfordrer den højtærede Minister til at oplyse os om dette Forslags Skæbne.

Ogsaa en anden Henstilling har jeg til den højtærede Statsminister. Naar jeg ser paa Ministerens Opgørelse over, hvilke Summer der her tænkes sparet indenfor de forskellige Etater, og ser Statsbanerne møde op med 22 Mill. Kr. som Resultat af den store Sparekommissionens og to interne Sparekommissioners Arbejde, og naar jeg ser Postvæsenet møde op med en Besparelse af 9 Mill. Kr. som Resultat af selve Sparekommissionens og et lokalt Spareudvalgs Arbejde, og Telegrafvæsenet møde op med 2 Millioner, ligeledes som Resultat af Sparekommissionens og et lokalt Udvalgs Arbejde, medens jeg saa ser, at Ministeren for Toldvæsenets Vedkommende, som ikke har haft noget særligt Spareudvalg, kun kan møde med et Beløb af 350 000 Kr., herunder ogsaa Grænsegendarmeriet, skønt Personantallet i Toldvæsenet plus Grænsegendarmeriet tilsammen er større end Telegrafvæsenets, vil jeg, idet jeg underskriver den højtærede Statsministers Ord forleden om, at Sparebestræbelsernes

Udførelse afhænger af de forskellige Administrationers Gennemførelse af dem, bede den højtærede Statsminister henstille til sin Kollega den højtærede Finansminister dels at holde sig dette for Øje og dels at overveje, om ikke ogsaa Toldvæsenet trænger til et internt Spareudvalg ligesom de tre andre Etater. Selv om det maa erkendes — for det maa det jo —, at Toldvæsenet modsat de andre tre Etater hidtil stadig har givet Overskud, er det dog formentlig ikke paa Forhaand udelukket, at Toldvæsenet ved en Gennemgang af dets Administration kunde yde et noget større Bidrag end forudsat til den samlede Besparelse. Jeg mener, at den højtærede Finansminister bør ikke med Hensyn til den Etat, han leder, staa tilbage for den højtærede Minister for offentlige Arbejder med sine tre Etater; tværtimod burde han vel egentlig gaa i Spidsen. Men det er jo ogsaa muligt, at jeg her gør mig unødige Bekymringer, og at den højtærede Minister, skønt han ikke omtalte det forleden, og skønt hans Tal, de 350 000, ikke tyder derpaa, dog gaar svanger med Tanken om Nedsættelse af et særligt Spareudvalg for Toldvæsenet. Den Omstændighed, at den højtærede Minister endnu ikke har fulgt Sparekommissionens Forslag om at afskaffe Toldvæsenets private Diæter, har blandt andet bragt mig ind paa denne Tanke; men det vil den højtærede Minister maaske gøre nærmere Rede for.

I det hele taget vil jeg sige til den højtærede Minister, at det er min Opfattelse, at det vilde være at standse paa Halvvejen, hvis man slog sig til Taals med, at nu er Sparekommissionen færdig med sit Arbejde, at den har gennemgaaet det hele, og at man kun behøver at følge dens Anvisninger, saa er man kommen saa vidt i Retning af enkel og sparsommelig Administration, som man kan. Nej, der maa mere til, hvis man, hvad man naturligvis maa i en for Landet økonomisk alvorlig Tid, sætter sig som Maal, at bringe Statsudgifterne ned til det mindst mulige. Jeg tænker ikke specielt paa Orlogsværftets eller Hærens tekniske Korps Forhold, hvor jeg har forstaaet saavel den højtærede Statsminister som den højtærede Forsvarsminister saaledes, at Sparekommissionens Henstilling om en særlig Kommission til videre Undersøgelse af disse Forhold vil blive fulgt. Jeg tænker særlig paa en lille Bemærkning i Sparekommissionens 4. Betænkning, en Bemærkning, der er anbragt i Kommis-